Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Fontranó

Sant Agustí de Lluçanès

Ubicació

Comarca:	Osona
Lloc/Adreça:	Sector est del terme municipal
Emplaçament	A 300 metres de la carretera BV-4654, punt quilomètric 7,000

Coordenades:

Latitud:	42.08877
Longitud:	2.14823
UTM Est (X):	429556
UTM Nord (Y):	4659983

Classificació

Número de fitxa	08195 - 24
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Medieval Modern Contemporani
Segle	XVII - XIX
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Es conserva l'estructura original, encara que la part superior es fruit d'una reforma i diverses obertures han estat modificades. Es conserven elements propis de la vida rural com els rastells en les quadres de la planta baixa, que actualment formen part de l'explotació d'agroturisme, que ocupa també el primer pis, deixant les golfes com a habitatge independent.
Protecció	Inexistent
Número inventari	sí, IPA. 11
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Residencial
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. cad.: 001A00027
Autoria de la fitxa	Jordi Compte i Marta Homs

Data de registre de la fitxa: dt., 17/01/2006 - 01:00

Descripció

Fontranó està situada a la vessant sud dels Serrats de les Ginestes i de la Calor, en una zona coneguda com la Solana i encarada cap al massís dels Munts.
Es tracta d'una masia de dimensions mitjanes, formada per un edifici principal amb una lliça davant la façana principal i diverses construccions annexes, dedicades a un ús agropecuari.
El volum principal està format per planta baixa, primer pis i golfes amb teulada a doble vessant amb aigües a les façanes laterals. Els murs de càrrega originals són de maçoneria de pedra, encara que diverses parts han estat reformades amb obra vista.
La façana principal, orientada al sud-est té una composició asimètrica d'eix vertical, vertebrada a partir d'una porta principal que té la llinda i els brancals de pedra picada que al convergir formen un arc deprimit convex, enlloc de la tipologia més comuna d'angle recte. També en la planta baixa trobem una altra porta emmarcada amb pedra picada i tres finestres, que com la majoria de les obertures de la masia, combinen pedra picada, maó i fusta en l'emmarcat. Al primer pis trobem tres finestres més entre les que destaca la que es troba a l'esquerra, presenta uns brancals de pedra picada que arriben més avall que l'ampit denotant un possible passat com a balcó, i una llinda, també de pedra picada, amb la data gravada de 1794. Les golfes, que són fruit d'una ampliació, mostren tota la meitat esquerra construïda en obra vista i també presenta tres obertures. A l'extrem dret de la façana hi ha una gran obertura, que correspon a la pallissa.
La façana sud-oest té una construcció adossada, d'un pis i teulada a una vessant que s'utilitza com a cobert. Aquesta edificació només deixa a la vista una part del mur de càrrega, que en aquesta façana està arrebossat i presenta dues obertures, una de les quals és una finestra reformada, que tot i estar emmarcada amb pedra picada només ocupa una quarta part de la finestra original.
La façana nord-oest té menys alçada degut al desnivell de manera que s'accedeix directament al primer pis. Com la façana principal, té una part construïda amb obra vista i les obertures emmarcades amb combinacions de pedra picada, maó i fusta, exceptuant l'única porta que hi ha, que presenta una llinda datada al 1852.
La façana nord-est està dominada per la pallissa i construïda en un desnivell considerable, fet que impossibilita l'accés per aquesta part.
Davant la façana principal, un mur de pedra tanca una lliça que té la roca natural com a paviment i dues entrades, una a cada banda. A l'entorn de la façana sud-oest trobem diverses edificacions, algunes de nova construcció i d'altres construïdes amb murs de maçoneria de pedra i teulada a doble vessant.

Història

Documentada el 1325, depenia directament del monestir de Lluçà com queda referenciat en documents dels anys 1414 i 1424 en els que Pere de Jusaps, Ferrer de Torrents i Pere de Fontrenó reconeixen al prior de Lluçà que l'església de Sant Agustí estava subjecte al monestir de Lluçà. A principis del segle XVI quan passà a mans de l'hereu de Bertrans de Sant Boi de Lluçanès. Una altra referència que es troba de la masia és en una partida d'enterrament de Juan Ginebras, hereu de Fontranó, el dia 9 d'abril de 1679, corresponent a la parròquia de Sant Boi de Lluçanès.
Tornem a trobar-lo en el Resum del cadastre reial del terme de Sant Agustí de Lluçanès, fet l'any 1716 i en el que segons l'autor, Fontranó consistia en "cuina, sala, dos aposentos per dormir, entrada, corral i estable".

Bibliografia

MASRAMON, R. El lluçanès Central. Història de la baronia de Lluçà. Ajuntament de Prats de Lluçanès, 1990
MESTRE, P. Fira ramadera de l'Hostal del Vilar (Sant Agustí de Lluçanès), Cossetània, Valls, 1999
YLLA-CATALÀ, G. Inventari del patrimoni arquitectònic de Catalunya. Sant Agustí de Lluçanès, 1990
AEV, Arxiu parroquial de Sant Boi de Llussanès, D/2, f. 57v

